

Ιστορίες που ζεις δυνατά

Λίνα Σωτηροπούλου

ΟΤΑΝ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΣΥΝΟΜΟΤΕΙ

Εικόνες: Ρένια Μεταλληνού

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Κάπου άκουσα πως, όταν θες κάτι πολύ, όλο το σύμπαν συνωμοτεί για να τα καταφέρεις. Προφανώς, όχι όλο, ούτε το δικό μας σύμπαν, αλλά κάποιο άλλο, παράλληλο. Σε αυτό γίνονται όλες οι συνωμοσίες και όσο περνάει ο καιρός είμαι όλο και πιο σίγουρη ότι η ενέργεια των επιθυμιών μου παραμένει εκεί και μόνο εκεί, σε εκείνο το παράλληλο σύμπαν. Ακόμα και αν το δούμε από μαθηματική άποψη, όλες οι συνωμοσίες που γίνονται εκεί αποκλείεται να συναντηθούν με τις δικές μου επιθυμίες σε αυτό το σύμπαν, γιατί πολύ απλά... είναι παράλληλο! Δύο παράλ-

ληλες ευθείες δε συναντιούνται ποτέ. Αυτό συμβαίνει και με εμένα. Οι δικές μου επιθυμίες μπορούν να συναντηθούν μόνο με αυτές της μαμάς μου. Αυτό είναι κανόνας, γιατί οι επιθυμίες μας δεν είναι παράλληλες αλλά κάθετες και στο σημείο που τέμνονται γίνεται σύγκρουση.

Το κακό είναι ότι σε μια σύγκρουση δεν μπορείς να έχεις δύο νικητές. Στη δική μου περίπτωση εγώ συνήθως είμαι η χαμένη. Έχω δοκιμάσει πολλούς τρόπους για να περάσει το δικό μου. Αλλά από τότε που το κλάμα έπαψε να λειτουργεί πια ως κινητήρια δύναμη για να μου κάνουν τα χατίρια, το οποίο έγινε όταν ήμουν τριών χρονών, κατάλαβα ότι έπρεπε απλά να βρίσκω τρόπους να περνάω όσο πιο ανώδυνα μπορούσα με τις επιθυμίες της μαμάς μου.

Τεσσάρων χρονών ήμουν όταν με έγραψε στο κολυμβητήριο. Στην αρχή καλά ήταν, αλλά μέχρι τα έξι έπρεπε να έχω γίνει πρωταθλήτρια στην κολύμβηση και, καθώς συνέχιζα να έρχομαι τελευταία σε όλους τους αγώνες και τις επιδείξεις, η μαμά μου κάποια στιγμή επιτέλους αποφάσισε να μου αλλάξει χόμπι. Πέρασα από διάφορες ασχολίες. Δοκίμασα πολεμικές τέχνες, στίβο,

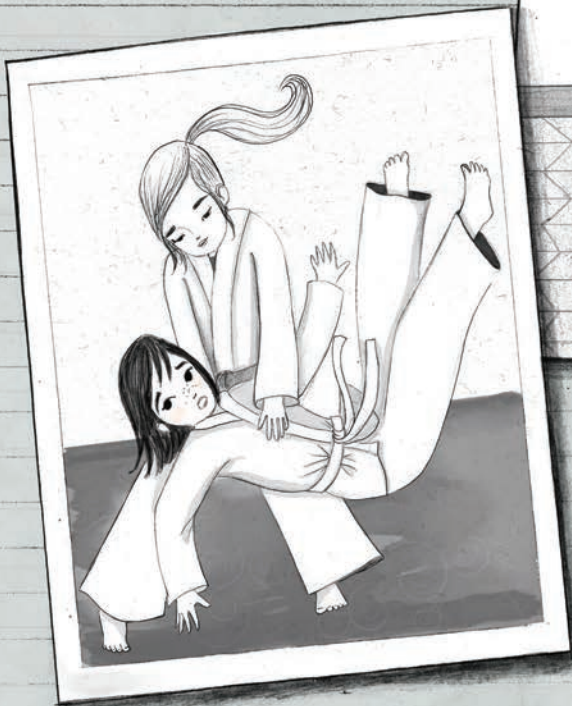

← Στην
κολύμβηση

Στο μπαλέτο

← Στις
πολεμικές
τέχνες

μπαλέτο, μοντέρνο χορό. Το παν ήταν να κάνω κάτι για να αθλείται το σώμα μου, γιατί, ως γνωστόν, νους υγιής εν σώματι υγιεί. Τίποτα δεν τη σταματούσε. Ό,τι και να έλεγα εγώ, η μαμά μου είχε έναν μοναδικό τρόπο να με τραβάει αποδώ και αποκεί, με σκοπό κάποια στιγμή να διαπρέψω κάπου.

Δε θα ξεχάσω τη φορά που με είχε γράψει σε μια ομάδα χάντμπολ. Ήταν το χειρότερό μου. Νομίζω ήταν χάλια ακόμα και για τη μαμά μου, ειδικά όταν παρακολουθούσε από τις κερκίδες τον αγώνα μεταξύ του σχολείου μας και ενός άλλου. Ο κόσμος ζητωκραύγαζε και προσπαθούσε να εμψυχώσει τα παιδιά που έπαιζαν. Η μαμά μου προσπαθούσε με τη φωτογραφική μηχανή να απαθανατίσει όλες τις σημαντικές στιγμές του αγώνα, με πρωταγωνίστρια το κοριτσάκι της, εμένα δηλαδή. Μέχρι που κάποια στιγμή όλοι οι γονείς με έδειχναν και γελούσαν. Τότε ήμουν τερματοφύλακας. Το καλό είναι ότι δε χρειαζόταν να τρέχω πάνω κάτω στο γήπεδο. Κάποια στιγμή όμως βαρέθηκα και κάθισα, μέχρι να έρθει η ώρα μου να δράσω. Αυτό, βέβαια, δεν έγινε ποτέ. Δεν ήθελε και πολύ για να με πάρει

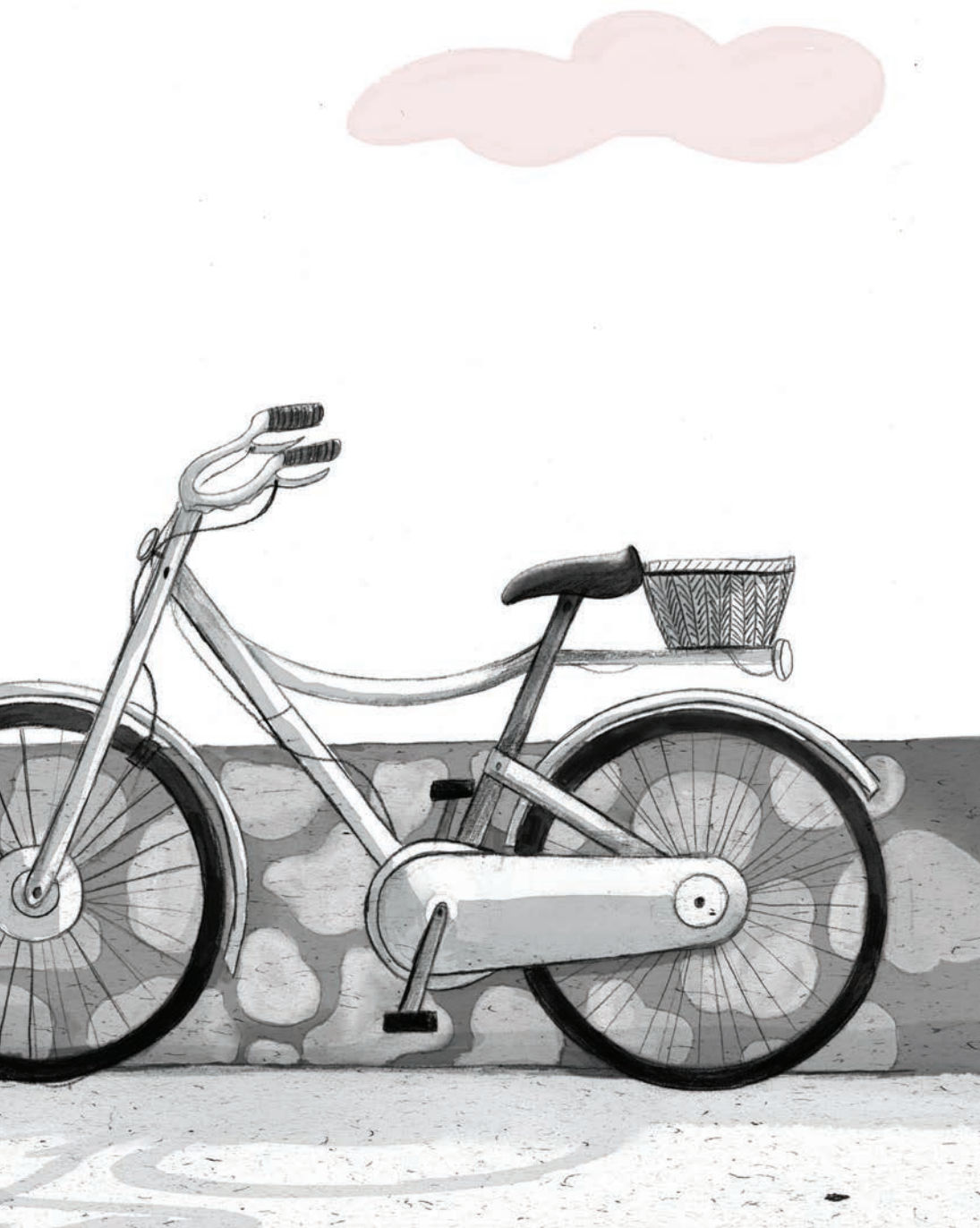
ο ύπνος. Η αλήθεια είναι ότι και εγώ, αν ήμουν η μαμά μου, θα έκανα ότι δε με ήξερα. Θα ήθελα να ανοίξει η γη να με καταπιεί. Όμως τίποτα δε σε καταπίνει όταν χρειάζεται, αλλά η φύση σε αφήνει εκεί, έρμαιο και φυσικά ρεζίλι. Το μόνο καλό ύστερα απ' όλα αυτά ήταν ότι κάπως έτσι τελείωσε και η καριέρα μου στο χάντμπολ.

Οι προσπάθειες όμως ανεύρεσης του μοναδικού μου ταλέντου συνεχίστηκαν. Μουσική, ζωγραφική, σκάκι, ξένες γλώσσες. Φρίκη. Το μυστικό σε όλα αυτά, το οποίο άργησα να καταλάβω, ήταν ο ενθουσιασμός. Γιατί κάθε φορά που ενθουσιαζόμουν με κάτι ενθουσιαζόταν και η μαμά μου, περισσότερο από το κανονικό, και την πλήρωνα εγώ φυσικά. Αυτό τον ενθουσιασμό μου, λοιπόν, έπρεπε να τον έχω πολύ συγκρατημένο. Η εκδήλωση της βαρεμάρας μου για τα αθλήματα και την τέχνη ήταν το βασικό συστατικό για να καταστραφούν τα όνειρα που είχε να με δει, κάποια στιγμή, να διαπρέπω και εγώ κάπου. Και κάπως έτσι κέρδιζα την ησυχία μου.

Εγώ μόνο το ποδήλατό μου ήθελα. Να το παίρνω και να κάνω βόλτες από εδώ και από εκεί. Να πηγαίνω μέχρι την παραλία και να πίνω γρανίτα

από το αναψυκτήριο κοιτώντας τη θάλασσα. Λίγη μουσική από το mp3 μου και όλος ο υπόλοιπος κόσμος έμενε πίσω μου. Με μια λέξη: ζωάρα! Αν έβρισκα και έναν τρόπο να γλιτώσω μια για πάντα από το μαρτύριο της απόλυτης διάκρισης των ταλέντων μου, θα ήταν απλά... θεϊκά!

Μια από αυτές τις μέρες της ζωάρας μου ήταν και εκείνη η Παρασκευή. Θα ήταν πολύ καλύτερα αν η εβδομάδα είχε δύο Παρασκευές, αλλά τι να κάνουμε τώρα. Δεν μπορώ να τα διορθώσω όλα! Κάθε Παρασκευή, λοιπόν, κάνω την αγαπημένη μου διαδρομή με το ποδήλατο. Πάω σε μια παραλία που είναι μόλις τέσσερα χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι μου. Το αναψυκτήριο που βρίσκεται εκεί φτιάχνει τέλειες γρανίτες φράουλα. Κάθομαι λοιπόν στην παραλία, ακούω τη μουσική μου και απλώς παρατηρώ τους ανθρώπους. Μου αρέσει να φτιάχνω σενάρια στο μυαλό μου και να φαντάζομαι ιστορίες για όλους αυτούς. Είναι οι δικοί μου ήρωες στη φαντασία μου και πραγματικά περνάω υπέροχα.

Η ώρα της επιστροφής μου στο σπίτι καθορίζεται από τη δύση του ήλιου. Μόλις αρχίσει να πέφτει στο νερό, πρέπει και εγώ να βρίσκομαι

στο σπίτι μου και να κάνω το δικό μου μπάνιο πριν από τον ύπνο. Ευτυχώς που σχολάζω νωρίς από το φροντιστήριο των αγγλικών, και έτσι στις έξι και μόλις λίγα λεπτά μετά ξεκινάει η δική μου χωροχρονική απόλαυση. Τον χειμώνα είναι λίγο πιο περιορισμένος ο χρόνος μου, αλλά τι να κάνω, τον χρόνο που έχω τον απολαμβάνω όσο πιο πολύ μπορώ. Όπως ακριβώς αυτή τη στιγμή.

Ο ήλιος όμως ήταν έτοιμος να βουτήξει στη θάλασσα και εγώ έπρεπε να βουτήξω το ποδήλατό μου και να γυρίσω πίσω γρήγορα. «Αν δε θες να έχεις γκρίνιες, τουλάχιστον πρέπει να είσαι τυπική με το ωράριο επιστροφής». Αυτό είναι βασικός κανόνας. Όλα, λοιπόν, υπό έλεγχο τώρα πια. Βρισκόμουν στην ώρα μου στο δωμάτιό μου, είχα κάνει ήδη το μπάνιο μου και χάζευα από το παράθυρο για λίγη ώρα ακόμα τους περαστικούς και τα αυτοκίνητα που περνούσαν έξω στον δρόμο. Νόμιζα ότι όλα θα συνέχιζαν να κυλούν κανονικά μέχρι που η μαμά μου μπήκε στο δωμάτιό μου με εκείνο το χαμόγελο που σε κάνει μέσα σε τρία δευτερόλεπτα να παραδεχτείς ότι «ναι, εγώ το έκανα», αλλά όχι! Δεν την πατάω πια, δεν

είπα τίποτα, μόνο άκουσα. Και η καταστροφή άρχισε κάπως έτσι:

«Σήμερα πέρασα από την κυρία Αργυρίου και μου είπε ότι στο τέλος του χρόνου, λίγο πριν από τις διακοπές των Χριστουγέννων, θα κάνετε μια επίδειξη για νέους μαθητευόμενους αθλητές. Θα είναι ανοιχτή για το κοινό και είμαι σίγουρη πως θα είσαι η καλύτερη».

Η κυρία Αργυρίου ήταν η διευθύντρια της ακαδημίας ξιφασκίας που πηγαίνω εδώ και τόσα χρόνια, που δε θυμάμαι πια. Η μαμά μου με είχε γράψει πριν καλά καλά μάθω να ξεχωρίζω το ξ από το ζ, με αποτέλεσμα για αρκετό καιρό να νομίζω πως αυτό που έκανα λεγόταν ζιφασκία. Αφού έμαθα να το λέω και να το γράφω σωστά, πέρασα επιτυχώς στην κατηγορία Παμπαίδων – Παγκορασίδων.

Η ξιφασκία είναι αλήθεια ότι μου αρέσει πολύ, αλλά σε καμία περίπτωση δε θα ήθελα να πάρω μέρος σε επιδείξεις, και μάλιστα μπροστά σε κοινό. Γιατί για άλλη μια φορά η γη δε θα ανοίξει να με καταπιεί, αλλά θα με αφήσει εκεί, έρμαιο στις φωτογραφικές απαθανατίσεις του κοινού. Κάθε χρόνο γίνονται επιδείξεις και αγώ-

νες, αλλά πάντα κατάφερνα να μην παίρνω μέρος, μιας και φρόντιζα να κάνω πολλά «λάθη» και να έχω πολλές ήττες στους αγώνες, έτσι ώστε το «ταλέντο» μου να μη με οδηγήσει στην «πρώτη γραμμή». Η ξιφασκία για εμένα είναι η απόλυτη έκφραση ελευθερίας. Συνδυάζει δύναμη και ταχύτητα, αλλά το πιο σημαντικό απ' όλα είναι η μάσκα, που, όταν τη φοράω, είναι σαν να κρύβομαι και να μη με βλέπει κανείς. Μπορώ να κάνω όποια γκριμάτσα θέλω, ακόμα και να κοροϊδεύω τον αντίπαλό μου. Αλλά μέχρι εκεί. Δεν είμαι και ο Ντ' Αρτανιάν από τους τρεις σωματοφύλακες. Η έκθεση στο κοινό δε χρειάζεται να γίνεται, και μάλιστα κάτω απ' αυτές τις συνθήκες. Για εμένα η ξιφασκία είναι μια προσωπική υπόθεση και έτσι θα ήθελα να την κρατήσω.

Αλλά το σύμπαν με πρόδωσε για άλλη μια φορά. Και ο μονόλογος της μαμάς συνεχίστηκε:

«Σου πήρα αυτό το ζευγάρι ολοκαίνουρια γάντια ξιφασκίας. Είμαι σίγουρη ότι θα δώσεις τον καλύτερό σου εαυτό και θα είσαι η καλύτερη από όλους».

Τα ίδια και τα ίδια κάθε χρόνο. Η μαμά μου δεν το έβαζε κάτω με τίποτα. Έπρεπε να βρω

άλλους τρόπους για να γλιτώσω. Τόσα χρόνια καλά την έβγαζα, τώρα όμως έπρεπε να σκεφτώ κάτι άλλο. Εγώ σε αυτή την επίδειξη δεν έπρεπε να πάω.

Δεν είπα τίποτα, πήρα τα γάντια και τα τοποθέτησα μέσα σε ένα συρτάρι στην ντουλάπα μου. Η μαμά μου με άφησε στην ησυχία μου ευτυχώς γρήγορα και εγώ συνέχισα να κοιτάζω με απλές βλέμματα στον δρόμο.

Ιστορίες που ζεις δυνατά

Η Δάφνη είναι ένα κορίτσι έξυπνο,
με χιούμορ και φαντασία. Το πρόβλημα
είναι κυρίως οι επιθυμίες της μαμάς της!
Η μαμά της Δάφνης θέλει η κόρη της
να διαπρέψει. Κάπου. Οπουδήποτε,
δεν έχει σημασία. Πρέπει να είναι
η καλύτερη κι αυτό πιέζει πολύ το κορίτσι,
μέχρι που η συνάντηση με τον Γιούπι,
έναν σκύλο διαφορετικό απ' τους άλλους,
θα της αλλάξει τη ζωή.

*Μια σειρά που απευθύνεται σε όσους αποδέχονται
τη δική τους διαφορετικότητα αλλά και των άλλων,
σε όσους θέλουν να ανήκουν κάπου ή απλά να
εκφραστούν, αλλά κυρίως σ' εκείνους που θέλουν
να ζουν δυνατά.*

από 10 ετών

ISBN: 978-618-03-0468-8

9 786180 304688

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80468